

СОЛЯШНИК

The title 'СОЛЯШНИК' is rendered in large, bold, orange letters. Behind the letters is a stylized sun with a grid-like pattern. Above the sun are two stylized birds, and below it are decorative, swirling lines.

РІК III

ЛИПЕНЬ/СЕРПЕНЬ — 1958 — JULY/AUGUST

Ч. 31—32

**УКРАЇНЬСЬКА ШКОЛА У БРУКЛІНІ
БІЛЯ МЕЛЬБУРНУ, АВСТРАЛІЯ**

Виступи дітей на святі матері.

Угорі: "Аркан" у виконанні
М. Василика, П. Мушака, В. Дубая,
М. Лавріва.

Праворуч: "Маруся" у виконанні
Одарки Мушак, Михайла Василика,
Ганни Лісовської.

Танки підготував В. Мушак.

Гліб Радченко. Портрет Лесі Українки. Олія.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

(1871 — 1913)

У цьому числі друкуємо один з найкращих творів для дітей Лесі Українки.

Леся Українка (Лариса Петрівна Косач) народилася у місті Новоград-Волинському (Колишній Звягель) Житомирської області. Мати Лесі Українки була відома українська письменниця Олена Пчілка, а батько був мировим посередником.

Дитячі роки Леся Українка провела в с. Колодяжному, Ковельського повіту на Волині. Тут вона вперше познайомилась з життям

селян. Вона тут чула багато пісень, легенд, казок та переказів. У цих піснях та легендах часто оповідалося про боротьбу нашого народу за свою волю. Тут Леся Українка навчилася любити свій народ і Україну.

Уся рідня Лесі Українки боролася проти російського панування в Україні. Царський уряд багатьох з її близьких родичів дуже переслідував. Особливо переслідувалась її мати та дядько Михайло Драгоманів.

Ще в дитинстві Леся захворіла на невилічиму в ті часи хворобу — туберкульозу. Через хворобу Леся мусіла довгий час лежати в ліжку, а пізніше вона ще часто виїздила за кордон на лікування. Так вона побувала в Італії, Німеччині, Єгипті. Але поетка переборювала хворобу і все вчилася і вчилася. Вона була дуже освіченою людиною, знала багато чужих мов: німецьку, французьку, англійську, італійську, грецьку, польську, болгарську, російську та інші.

Писати поезії Леся Українка почала в дуже молодому віці. Їй було лиш 13 років, як її перші твори “Конвалія” та “Сафо” вже були надруковані. Коли Лесі було 22 роки (у 1893 році) вже вийшла перша збірка її поезій “На крилах пісень”. Її поезії були дуже талановиті, відзначались мужнім тоном та громадським характером. Тому молода поетка мала великий успіх у читачів.

Леся Українка написала багато поезій, поем, драм, оповідань та повістей. З найкращих її творів можна назвати поеми “Давня казка”, “Роберт Брюс, король шотландський”, “Ізольда Білорука”, драми “У пущі”, “Кассандра”, “В катакомбах”, “Лісова пісня”, “Бояриня” та інші.

У всіх своїх творах Леся Українка виявляє любов до України та нашого народу. Вона бачить важке життя нашого народу в московській неволі. Так у вірші “Сторононько рідна” поетка говорить так:

О, люде мій бідний, моя ти родино,
Брати мої вбогі, закуті в кайдани!
Палають страшні, незгойні рани
На лоні у тебе, моя Україно!

Написала поетка й багато творів для дітей: “Вишеньки”, “На зеленому горбочку”, “Мамо, іде вже зима” та інші.

Померла Леся Українка 1 серпня (11 липня) 1913 року, майже ціле життя своє хворіючи на туберкульозу. Померла вона не в Україні, а в місті Сурамі, Грузія, де вона була на лікуванні. Тіло її перевезли в Україну, до Києва, і поховали на Байковому цвинтарі.

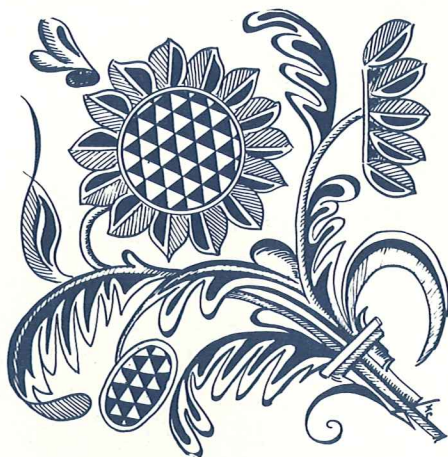
Похорон письменниці перетворився у велику демонстрацію: тисячі українців приїхали з усіх кінців України і з інших країн, де жили українці, на похорон великої поетки. Царська російська поліція не пускала людей на цвинтар, але люди прорвались у ворота і прийшли на її могилу. Поліція заборонила промови над труною Лесі Українки. Російська влада боялась навіть мертвої поетки...

Та це не допомогло. Через чотири роки по смерті Лесі Українки українці повстали, скинули російську окупаційну владу і Україна

стала вільною державою. Тоді вже ніхто не забороняв відвідувати могилу великої української поетки, яка все своє життя боролась за волю нашого народу.

У цьому році українці всього світу відзначають 45 років з дня смерті Лесі Українки. Найкращою пам'яткою для поетки буде вивчення її творів.

П. Волиняк

У ПОХІД

Бий, мій коню, копитом,
ляж, дорого, полотном,
простелися в чисте поле,
в долину за видноколо.
А над полем сонце сяє,
іще далі — море грає.

Споруджають там чайки
запорожці козаки.
На чайках у Чорне Море
попливуть аж до Босфору:
їдуть бранців визволяти,
Січі славу здобувати.

Бий, мій коню, копитом,
ляже шлях нам полотном,
Як приїдемо до моря,
я пущу тебе на волю,
сам відчалю з козаками,
козаками - вояками.

Їдем бранців визволяти,
Січі славу здобувати.

Г. Чернобицька

ВИШЕНЬКИ

Л. Українка

Поблискують черешеньки
В листі зелененькім,
Черешеньки ваблять очі
Діточкам маленьким.

Дівчаточко й хлоп'яточко
Під деревцем скачуть,
Простягають рученята
Та мало не плачуть.

Раді б вишню з'їсти,
Та високо лізти,
Ой, раді б зірвати,
Та годі дістати!

— Ой вишеньки-черешеньки,
Червонії, спілі,
Чого ж бо ви так високо
Виросли на гіллі?

— Ой того ми так високо
Виросли на гіллі,—
Якби зросли низесенько,
Чи тож би доспіли?

БОЖЕ, ХРАНИ УКРАЇНУ!

Сили на світі немає такої,
Щоб серце, як птаха, підбить на льоту,
Очі навіки затьмарить журбою,
Мрію згасить золоту.

Нам руки крутили, життя нам в'язали,
Хотіли тортурами душу розбити,
Віками в обличчя нам люто кричали:
— Не будете жить!

І кров'ю курилася путь України,
І мати скорботна ходила по ній,
І кликала: — Сину, коханий мій сину,
Серце гартуй у борні!

В степах розкривалися давні могили,
І сиві виходили з них козаки,
Серця їх зотлілі знов бились, горіли,
Здіймалися грізно звитяжні клинки.

І голос козацький наповнив долини,
Відлунням озвався у наших серцях:
О, Боже великий, храни Україну,
Благослови її шлях!

Ми дух їх могутній донині плакаєм
Не вирвать цю силу із наших грудей,
Ще буде Вкраїна, ми вірим, ми знаєм,
За неї молитва мільйонів людей.

За Неї синовня кров без упину
Лилася віками в кривавих боях, —
О, Боже великий, храни Україну,
Благослови її шлях!

О, дай же, щоб кров пролилась недаремно
Усіх, хто поліг за Державний Тризуб, —
Прийми ж цю офіру, криваву священну,
І край наш звільни від страждання і згуб.

О, дай нам дожити до тої години,
Як жовто-блакитний вдержавиться стяг...
О, Боже великий, храни Україну,
Благослови її шлях!

Н. Калюжна

Олександр ПАРХОМЕНКО

Малюнок В. ЗАРЕЦЬКОГО

КОСАРІ

Йшли на луг Панько з дідусем,
Перший промінь лиш заграв...
Дід півдня косити мусив,
А Панько гасав між трав.

В холодку опівдні сіли,
Прийнялися за обід.
— Ох і мало ми вкосили! —
Говорив Панькові дід.

— Що ж, дідусю, дивувати,
Ну які з нас косарі?
Не вкосити нам багато —
Я малий, а ви старі.

— Ну й поїли ж ми багато,
Мати рідная моя!
— Що, дідусю, дивувати? —
Косарі ж ми — ви і я.

ГРИБНІ ШАПОЧКИ

Леонард КОНДРАШЕНКО

Малюнки БЕ-ША

Десь у давній давнині,
Років сто тому чи двісті, —
Може правда, може й ні, —
Ліс шумів на цьому місці.
Тут були кущі, пеньки
І грибів усяких сила.
Та тоді ще всі грибки
Капелюшків не носили.

От зійшлися під сосною
Якось всі гриби весною,
І пішли вони скоріш
По стежинці босоніж
Крізь кущі і крізь траву
У крамницю лісову.
Підійшли й спитали враз:
— Чи нема шапок для нас?

Ось опеньки чималенькі
Ручки витягли тоненькі:
— Дайте нам брилі з соломи!
Влітку сонце припече, —
На пеньку, де живемо ми,
Буде дуже гаряче!

Капелюшок теплий з фетра
Вибрав зразу боровик:
В ньому він в соснових нетрях
Не застудиться повік.

Метушаться печериці:
— Все це зовсім не годиться!
Підберіть-но краще нам
Двадцять п'ять нових панам!

От і грузд узяв обновку,
Гарну, що не говори,
Та й насунув досить ловко,
Тільки — сподом догори!
Підосичник це помітив,
Усміхнувся й пробасив:
— Так ніхто на цілім світі
Капелюшків не носив! —
Грузд на жарти не зважає,
Бо такий він має глуд.
Так і досі походить
В капелюшку цьому грузд.

А лисичкам, трьом сестричкам,
Жовтий колір до лица.
Йдуть грибочки із лісочка
До крамниці без кінця.

— Станьте в чергу, громадянко!
Не штовхайтесь, не шуміть!
— Я не стану! Я поганка! —
Громадянка ця кричить.
Всіх облаяла без діла,
Капелюх ясний взяла,
Набакир його наділа,
Покрутилася й пішла.

Сироїжки-чепурушки
Кажуть: — Дайте капелюшки,
Тільки різнокольорові,
Білі, жовті, малинові!

— Дайте нам, моховикам!
— Дайте нам, дощовикам!
— Дайте зморшкам бородатим,
Лісовим грибним дідкам!

Мухомор прибіг щодоху
Із найдальших чагарів:
— Дайте швидше капелюха,
Щоб неначе жар горів!
Щоб мене по всій землі
Бачили старі й малі! —
Продавець у шафи дверці
Відчинив і дістає:
— Осьде, червоніший перцю,
Капелюх чудовий є!

У червонім капелюсі
Мухомор прийшов у бір.
— Ще ніхто, як подивлюся,
Не носив такий убір!
Зверху крапки, наче сніг!
Взагалі, я кращий всіх! —

Та говорять так гриби:
— Ми не любимо хвальби!
Не пишайся з себе марно,
Ти на вигляд тільки гарний,
І пристойний, і статечний,
А насправді — просто жаж!
Ти — отруйний, небезпечний
Для людей і для комах.
Добре, що віднині зняти
Цей убір не зможеш ти:
Легко всім тебе впізнати
Й стороною обійти!

Лідія ПЕРСИДСЬКА

З О З У Л Я

Уже зрання в однієї мухоїдки, одне за одним, почали вилуплюватися пташенята.

Ну, й манюсінькі!.. Ледве, ледве більші за kwasолинку. Спочатку появилось одне, мокре й голе, неначе хробак, смішно сказати — первісток.

Мухоїдка вийняла обережно з-під нього порожню шкаралупу і викинула її з гнізда. Воно не в силі було навіть підняти голівку і відразу ж заснуло.

За ним з'явилося друге, точнісінько таке ж, як і перше, за другим — третє і, нарешті, вилупилось і четверте.

Мухоїдка піднялася в гнізді, щоб викинути порожню шкаралупу з-під пташенят і, раптом, побачила поруч шкаралупи ще одне яйце — п'яте. Воно було трохи більше за інші, але кольором майже не відрізнялося від яєць мухоїдки.

Вона знову сіла у гніздо й почала чекати, коли з яйця вилупиться пташеня. Мухоїдка просиділа так цілий день, але яйце лежало далі нерухомо на місці. Так пройшов ще день, і ще.

Надворі падає дощ, мухоїдка якомога ширше розгорнула крила, прикриваючи ними дітей. Через шум дощу вона не чула, як тріснуло

яйце. Вона відчула тільки, як під нею заворушилося якесь живе сотворіння й відразу ж почало її штовхати. Вона підвелася і нетерпляче обмацала дзьобом пташеня.

Яке гарне й велике!.. Але пташеня зовсім не було таке вродливе, як їй здавалось. У нього була надзвичайно широка спина з западиною, зовсім голий, без усякого пуху, череп і сліпі, опуклі очі.

Воно відразу ж підвелася на ноги і почало обмацувати навколо себе голими крилами.

Який виродок!.. Недарма пташенята відразу відчували в ньому свого ворога і перелякано притулились одне до одного. Було, чого злякатись!

Дощ перестав падати і мати-мухоїдка полетіла за кормом.

Новонароджене, здавалося, тільки того й чекало. Воно встало на ноги, високо підняло велику сліпу голову на тоненькій шиї і, простягнувши далеко вперед голі крила, почало, неначе руками, мацати ними навколо себе.

Намацавши своїм відстовбурченим великим пальцем саме крайнє пташеня, воно почало штовхати його крилами й задом.

Це було четверте за рахунком, найменше і найслабше пташеня мухоїдки. Воно довірливо стрибнуло на широку, як лопата, спину, вигідно підставлену перед ним, і сіло.

І в цю саму мить сліпе пташеня піднялося на ноги і, похитуючись від тягару, наблизилося до краю гнізда. Тут воно зупинилося, намацало край гнізда і, похитуючись, несподівано викинуло пташеня з гнізда.

Мати мухоїдка не помітила зникнення її маляти. Вона не встигла ще сісти на гніздо, як уже побачила тільки голодний великий дзьоб новонародженого. Він далі за всіх витягував тонку шию і просив їжі. Мухοїдка тицьнула йому в рот їжу і відразу ж полетіла за новим кормом.

Як тільки вона полетіла, пташеня знов стало на ноги і почало знову намацувати навколо себе голими крилами. Воно шукало другого пташеняти і, намацавши, викинуло його так само, як і перше.

У гнізді стало тепер просторо, і двоє пташенят, що залишилися, із страхом стежили за кожним рухом страшного сусіда.

Воно витягнуло далеко свій палець і намацувало чергове пташеня мухоїдки. Воно викинуло і цього так само, як і перших двох.

Тепер залишилося ще останнє за рахунком, четверте. Це був первісток, найсильніше і найбільше пташеня. Воно сіло на край гнізда і войовниче настовбурчило пір'ячко.

Мухοїдка знову прилетіла з повним дзьобом поживи. Але даремно її первісток також широко відкривав дзьоба і жалісно просив корму. Вона не помічала його і, як і раніш, почала кормити тільки новонародженого.

Коли вона відлетіла, новонароджений відразу ж підвівся на ноги і наблизився до краю гнізда. Це було вже справжнє страховище — голе, сліпе й страшне.

Пташеня помітило наближення сліпого ворога і, хоробро настовбурчившись, своєчасно відсунулось далі, не даючи йому намацати себе.

Але сліпе страховище, направило вперед свій палець, вже мацало, як патичком, те місце, де сиділо пташеня. Нарешті, воно швидко і несподівано опустило своє крило просто на пташеня і трохи не виштовхнуло його з гнізда. Пташеня захиталося, але, затримуючи рівновагу, знову відсунулося у протилежний бік гнізда.

Гірше всього було те, що мати ні разу не підкріпила його, і воно відчувало сильний голод. Войовничий настрій його помалу проходив, змінюючись слабкістю. Сонце присипляло його теплом і наганяло на нього дрімоту. Його настовбурчене пір'ячко саме опускалось, і воно ставало все байдужішим до вчинків свого супротивника. Нарешті, не витримавши напруження, воно міцно заснуло.

Тепер з ним було найлегше справитись, і воно без усякої боротьби полетіло з гнізда також, як і його брати.

Ось, коли стало зовсім просторо у гнізді. Пташеня відразу ж це відчуло і спокійно зайняло усе гніздо.

І дивна подія, із страшного обридливого сотворіння воно перетворилося у саме звичайне безпомічне пташеня.

Воно тоненько пищало, точнісінько, як перед тим пищали пташенята мухоїдки, відкривало безпомічно дзьоба і жалісно просило його нагодувати.

Навіть спина його, ця страшна лопата, раптом вирівнялась і стала звичайною спиною.

Мухоїдка увесь день, без відпочинку, годувала його і все ж таки не могла його до сита нагодувати. Він увесь час був голодний і без кінця пищав і відчиняв свого ненаситного дзьоба.

Гніздечко ставало все тісніше й тісніше. Воно росло надзвичайно швидко. Його крила вже не зміщалися у гнізді, голова звішувалася через край, і воно все більше й більше витискало своїх прибраних батьків.

Але маленька мама всеж, як і раніш, ухитрялася спати у гнізді, і, сідаючи на спину здорового пташеняти, намагалася прикрити його своїми маленькими крилами.

Але, одного разу, коли йому було вже так тісно, що воно не могло більше зміщатися в гнізді, воно вилетіло з нього.

Тепер це вже була велика сіра птиця з довгим хвостом і жовтими очима. Вона полохливо і неспокійно оглядалася по боках і, як перед тим, тоненьким голоском пищала, наслідуючи мухоїдок.

Вони, батько й мати, летіли разом, сполошені першим кроком свого великого, але ще безпомічного дитиняти й по черзі годували його.

Ось воно знову замахнуло крилами, але, підлетівши до дерева, раптом зісковзнулось з галузки і незграбно впало у траву.

І, у цю саму мить, його малесенькі батьки також упали в траву і, пронизливо кричучи, почали його навчати, як піднятися із землі. Вони всіляко махали крилами, злітали і спускалися над ним. Але

Йому не так уже легко було піднятися з землі. Воно незграбно стрибало у траві, і вдаряючись грудьми об стовбур дерева, не могло злетіти. Нарешті, з трудом злетівши на долішню гілку, воно сіло. Звідсіля воно перелетіло вище і таким чином, з гілки на гілку, знову піднялося на верх.

Більше воно уже не відважувалось літати у цей день. Мухоїдки не залишили його ні на хвилину і по черзі годували його.

Воно відчиняло величезного жовтого дзьоба і жадібно хапало усе, що вони йому давали. І все ж цього корму йому не було досить. Воно ставало все більше й більше вимогливим і по п'ятах переслідувало своїх батьків.

І раптом, це пожадливе дитинча мухоїдки спробувало саме схопити велику гусеницю і, проковтнувши її, почало швидко знищувати її одну за другою, доки не відчуло, що наїлося.

Це були волохаті гусениці, вони лазили по деревах, знищуючи на своїм шляху все листя. Інші пташки їх не зачіпали, боячись колючих волосків.

Знайшовши, нарешті, те, чого йому бракувало, пташеня відразу перестало пищати тоненьким голоском, перестало роззявляти щохвилини дзьоба й переслідувати батьків.

А коли вони прилетіли до нього з повними дзьобами поживи, воно байдуже відвернулося й перелетіло на друге дерево.

На ранок воно відлетіло зовсім.

Даремно мухоїдки кликали його, приносячи у дьобах корм, даремно шукали його в лісі й жалібно пищали. Воно більше не поверталось до них.

Це ж було вже не їх дитятко, а дитина лісу, доросла сіра зозуля.

Галина ГРИНЕНКО

К І З К А

Біля хати рута м'ята
І берізка наша.
Тут і кізочка прип'ята —
Буду гнать на пашу.
Воду п'є вона із миски,
Держить хвостик вгору.
Любить часом із берізки
Кізка гризти кору.

Тож і стала я навчати
Неслухняну кізку:
— Не топчи моєї м'яти,
Не гризи берізку.
Треба вчитися ходити
Пастись на обніжок...
Добре з кізкою дружити,
Як вона без ріжок.

РОСИ, РОСИ, ДОЩИКУ...

О. ОЛЕСЬ*)

Роси, роси, дощику, ярину,
Рости, рости, житечко, на лану.
На крилечках, вітрику, полети,
Колосочки золотом обмети.

Як достигне житечко на лану,
Прийдуть люди жатоньки ярину,
Блискавками косоньки заблищать,
Золотими кобзами забряжчать.

Хай лише посунеться в поле цап,
Хай лише наважиться він на хап, —
Руду йому бороду одсічем,
Облупимо півбока сікачем.

Роси, роси, дощику, ярину,
Рости, рости, житечко, на лану,
На крилечках, вітрику, полети,
Колосочки золотом обмети.

*) Олександр Олесь — відомий український поет. Народився в 1878 р. Помер 22 липня 1944 р.

ЛЮБЕ ЛІТО

Літо, літо, любе літо
Звеселило все на світі.
Дощик сіє через сито
На віночки пишних квітів.

Напились вже любі діти,
Дощ ущух. Радіють квіти.
Засміялось сонце знову,
Завели пташки розмову:
— Цінь-цвірінь! Сюди прилинь!
Тут зерно! — До мене кинь!

Скільки праці, скільки втіхи —
Аж не знати наперед,
Чи поїхать по горіхи,
Сівши на велосипед,

Чи до озера на хвилі
Де колишеться човен,
Чи на прохід на три милі
По волошки та ромен?

Чи залізти у садочку
На шовковицю рясну?
Чи читати десь в куточку
У наметі з бур'яну?

Та, на щастя, днів багато,
Кожний день — то щось нове.
Щедре літо, наче свято,
Білим лебедем пливе.

Діти, це число журналу виходить одне на два літні місяці: липень і серпень. Як ви повернетесь із відпустки і почнете навчання в своїх школах, тоді одержите вересневе число "Соняшника". Далі знову "Соняшник" виходитиме кожного місяця, як завжди.

Редакція

Генрі Лонгфелло

ЛІСНЯ ПРО ГАЙАВАТУ

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

А стріла остання, третя,
Уп'ялася іще глибше,
І могутній Меджісогвон
Глянув просто в очі Погак —
В самі очі смерті глянув
І почув закличний голос.
І діждався Гайавата:
Впав чаклун Перо Перлисте,
Найстрашніший чародійник.

І покликав Гайавата
Мам'я, дятла, щоб спустився
З верховіття той на землю:
Захотілось Гайаваті
Чимось висловить подяку,
І він вифарбував дятлу
На голівці світлий чубик
Чаклуна густою кров'ю;
І понині червоніє
В дятла чубик на голівці.

Зняв він з ворога кольчугу,
З Меджісогвона здер вмпум —
В знак своєї перемоги
Взяв собі його як здобич.
Чаклунове ж мертве тіло
Він на березі покинув;
Голова в воді лежала,
Ноги у пісок зариті.
І над ним кружляв у небі
Вже Кеню, орел могутній.—
Він робив все вужчі кола
І спускався все нижче й нижче...

Гайавата із вігвама
В чаклуна забрав всі скарби:
Він забрав всі шкури, вмпум,
Хутра із бобра, бізона,
Соболя і горностая,
Пояси, намисто, чотки,
І списи і сагайдаки,
Повні стріл, покритих сріблом.

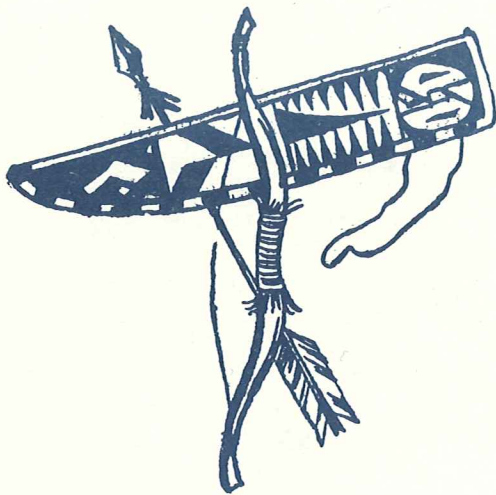
І усміхнений додому
Став вертатись Гайавата
Повз смоляні води, зміїв —
Із трофеями своїми,
З співом радості, триумфу.

І на березі побачив
Він старенькую Нокоміс,
Чібіябоса побачив.
З ними — Квазінда, що вийшов
Зустрічати свого героя,
Поділити його триумфи.
І всі рідні з земляками
Привітали його співом,
Криками, бенкетом, танком:
«Слава, слава Гайаваті!
Переміг Перо Перлисте,
Чаклуна убив він злого,
Що хвороби насилав нам,
Смерть в народі нашім сіяв!»

Назавжди про Мама пам'ята
Гайаваті стала люба.

І на знак палкої дружби,
На честь дятла він оздобив
Люльку пір'ям пурпуровим,
Що так гарно червоніє
В того дятла на голівці.
А всі скарби чаклунові,

Всю захоплену там здобич
Поділив серед народу,—
І нікого він не скривдив.

х

СВАТАННЯ ГАЙАВАТИ

о для лука є тятива —
Жінка те для чоловіка:
Гне його, але й кориться,
Тягне — й вслід іти уміє.
Нарізно нема пуття з них!»

Так частенько Гайавата
Розмовляв з собою нишком;
В серці в нього сперечались
Різні пристрасті. І мріяв
Він про юну Міннегагу,
Про дівчину із дакотів,
Що вражала всіх красою.

Часто говорила Нокоміс:
«Ти бери собі дружину
Із дівчат свого народу,—
Не ганяйся за чужою.
Проста дівчина сусіди —
Вогнище в твоїм вігвамі.
Найвродливіша ж чужинка —
Зимний блиск зірок далеких».

Так Нокоміс говорила;
Гайавата ж відповів їй:
«О моя бабусе рідна!
Миле вогнище у хаті,
Та миліше мені сяйво
Місяця, зірок далеких».

І Нокоміс так навчала:
«Не приводь ти білоручки,
В ній користі ти не знайдеш!
Приведи таку дружину,
Що уміла мала б руки,
Що виконувала б красно
Все, що тільки загадаєш!»

Засміявся Гайавата:
«У краю Дакотів диких
Є дівчина Міннегага —
Найкрасивіша у світі.
Приведу її додому,
Все, що тільки загадаєш,
Зробить совісно і буде
Сяйвом вогнища і зірок,
Сонця й місяця — для всіх нас!»

Та Нокоміс невгавала:
«Не приводь мені чужинки
Із країни тих Дакотів,—
Надто люті й злі Дакоти
І воюють часто з нами
За ліси, поля, за луки,—
Наші рани ще ятраться!»

Засміявся Гайавата:
«Тільки-но візьму дружину
У Дакотів — все скінчиться:
І війна, і злії сварки,
Й ворожнеча через землі,
І загояться всі рани!»

Отже рушив Гайавата
Аж у край Дакотів диких,
До вродливих дакотянок.
Тундрою, лугами йшов він,
Болотами і лісами,
Де завжди панує тиша.

(Далі буде)

Учні невеличкої але доброї української школи при православній громаді св. Андрія Первозванного у Західньому Торонті, Канада, із своїм учителем о. прот. М. Овчаренком.

„СОНЯЩНИК”, ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Австралія й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 доларів.

Передплату і все листування слати на адресу:

**“NOWI DNI”, Box 452, Term. “A”
Toronto, Ont., Canada.**